

Η δυναμική της καλοσύνης.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Σήμερα θα αναφερθούμε στην καλοσύνη, στα αποτελέσματα και στη δυναμική της.

Πρώτιστα ο καλοκάγαθος βιώνει ο ίδιος μια κατάσταση παραδείσια, θείου ελέους –«ο δε ευσπλαγχνιζόμενος θα ελεηθεί», που λένε οι παλαιοδιαθηκικές Παροιμίες (17.5).

Εκείνος που μισεί και μνησικακεί «κάθεται στα καρφιά», «τρώγεται» και δεν ησυχάζει, σκεπτόμενος μέρα-νύχτα πώς θα κάνει κακό και πώς θα εκδικηθεί. Ζει σε άγχος, σε αναβρασμό και σε ταραχή, πληρώνει ακριβά την κακία του. Ε, ο καλοσυνάτος είναι ήρεμος, ιλαρός και αναπαυμένος πάνω στην ειρήνη που του δωροφορεί η αγαθή διάθεση και συνείδηση. Δεν χρειάζεται να πολυπραγμονήσουμε στην παράγραφο αυτή. Είναι αυτονόητη η ψυχική του μακαριότητα.

Ας πάμε άρα στο δεύτερο σκέλος: Τι γεύεται και απολαμβάνει το περιβάλλον χάρις στον ευλογημένο άνθρωπο του Θεού. Αυτός δαδουχεί, πυρσεύει, πρωτοπορεί και καθοδηγεί. «Ειρήνευσε μέσα σου, και χίλιοι θα

σωθούν γύρω σου», παρακινούσε και υποσχόταν ο όσιος Σεραφείμ του Σαρώφ. Όσοι έχουν ανοίξει την καρδιά τους ειρηνεύουν ει δυνατόν με όλους όσοι είναι δεκτικοί (Ρωμ. 12.18).

Τέτοιας υφής άνθρωποι ενστερνίσθηκαν και εφάρμοσαν τα παραγγέλματα των κορυφαίων Παύλου και Πέτρου αντίστοιχα: «Γίνεσθε... εις αλλήλους χρηστοί, εύσπλαγχνοι, χαριζόμενοι εαυτοίς καθώς και ο Θεός εν Χριστώ εχαρίσατο ημίν» (Εφ. 4.32)· ώστε στο «τέλος πάντες ομόφρονες, συμπαθείς, φιλάδελφοι, εύσπλαγχνοι, φιλόφρονες, μη αποδιδόντες κακόν αντί κακού ή λοιδορίαν αντί λοιδορίας, τουναντίον δε ευλογούντες» (Α' Πέτρ. 3.8-9).

Ο Παύλος μάλιστα είναι ο πρώτος του χορού των συμπαθών. Διαλαλεί στους δύστροπους Κορίνθιους ότι η καρδιά του είναι τόσο πλατιά, που χωράει τους πάντες, χωρίς να στενοχωρούνται. Ας τον μιμηθούν και ας τον χωρέσουν στα σπλάχνα τους· είναι ένας μόνο (Β' Κορ. 6.11-13).

Ο καλοκάγαθος άνθρωπος είναι η παρηγοριά στο σύνολο μέσα στο οποίο ζει και κινείται. Επιδρά θετικά σε όλους. Σύζυγος και παιδιά, συγγενείς και γείτονες, συνάδελφοι και οι πάντες χαίρονται τη θαλπωρή της ακτινοβολίας του. Δεν αναφέραμε φίλους εσκεμμένα· δεν μας διέφυγαν. Σκεφθήκαμε ότι όλοι τού είναι φίλοι, δεν θέλει να έχει και να βλέπει εχθρούς!

Εξίσου ξεκούραση για τους συμμοναστές του είναι ο αγαθός μοναχός· τους «αναπαύει» τους «παραδελφούς» του, και όχι μόνο τούτους. Υπήρχαν παλιά, υπάρχουν και τώρα συγκεκριμένες περιπτώσεις γεροντάδων, που κάθεται δίπλα τους και διαισθάνεσαι την αγάπη τους να σε περιβάλλει, ν' αγκαλιάζει την ψυχή σου. «Όπως αυτός που βαστάει αρώματα φανερώνεται από την οσμή και μη θέλοντας, έτσι αυτός που έχει πνεύμα Κυρίου» (Κλίμαξ 26 Γ' 20).

Ο τρόπος τους εύχαρις, ο λόγος τους βάλαμο μαζί και ποδηγεσία. Αναδεικνύονται άλλος Ιωσής «ο επικληθείς Βαρνάβας από των αποστόλων, ο εστί μεθερμηνευόμενον υιός παρακλήσεως» (Πρ. 4.36), λέξη που θυμίζουμε πως μεταφράζεται διττά· εκτός από παρηγοριά σημαίνει και προτροπή. Απόλαυση και βοήθεια που παρέχεται αθόρυβα, χωρίς τυμπανοκρουσίες· το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Να η δυναμική της αγάπης!

Ας μη διαλάθει μια λεπτομέρεια στο φαινόμενο, μεγάλη αλήθεια στην ουσία. «Χαριζόμενοι εαυτοίς» ήταν η παύλεια έκφραση που καταχωρήθηκε προηγουμένως. Όταν χαρίζεσθε (ευεργετείτε) τους άλλους, χαρίζεσθε και

ευεργετείτε τους εαυτούς σας, μας επισήμανε. Υποδηλώνει σαφέστατα ότι είμαστε οι πάντες σύσσωμοι μέσα στην Εκκλησία, ώστε κατ' ακολουθία κάθε καλό προς τους λοιπούς διαβαίνει σε τελευταία ανάλυση σε μας τους ίδιους που το προσφέραμε.

Ο πιο ταλαντούχος, ο πιο έξυπνος και ο πιο μορφωμένος, ο πιο πλούσιος και ο πιο επιφανής κατά κόσμο, αν δεν συστοιχεί με την καλοσύνη είναι ένα μηδέν για την κοινωνία. Δεν θ' αστοχούσαμε μάλιστα αν λέγαμε ότι οι ικανότητες και τα προσόντα του τον μεταμορφώνουν σε δημόσιο κίνδυνο αν δουλεύουν και υπηρετούν τα πάθη του.

Ο καλοκάγαθος είναι το λάδι και το βαμβάκι. Σφογγίζει, σμήχει, επουλώνει. Είναι το λάδι και η λίπανση στο κύλισμα των τροχών του κοινωνικού φορέως και του κοινωνικού γίνεσθαι. Είναι λάδι στην τρικυμία. Στην αρχαιότητα τα πλοία που κινδύνευαν από τη θύελλα, αν είχαν λάδι το έριχναν στη θάλασσα· βοηθούσε στη γαλήνευσή της (πρβλ. Κλίμαξ 26 Γ' 18).

Ναι! «Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται» (Ματθ. 5.7). Ο νόμος της ταυτοπαθείας από τη θετική του όψη και όχι αρνητικά, κατά το «οδόντα αντί οδόντος» του παλιού Νόμου (Έξ. 21.24).

Ναι! «Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται» (Ματθ. 5.9). Ειρηνεύουν τους ανθρώπους μεταξύ τους; Ειρηνεύουν τους ανθρώπους με τον Θεό; Ε, τότε καθίστανται αδελφοί του πρώτου ειρηνοποιού, του Χριστού!

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>